

KATARÍNA GILLEROVÁ

Miluj mě navždy

motto román

Miluj mě navždy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Katarína Gillerová
Miluj mě navždy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KATARÍNA GILLEROVÁ

Miluj mě
navždy

Praha 2019

Přeložila Miluše Krejčová

OBSAH

Nečekané setkání	7
Žluté světlo	22
Vzpomeň si.	37
Minulost v nás	50
Báseň	65
Romana.	80
Návštěva	99
Rozchody	111
Vzkaz	129
Mrazivé dny	142
Marko	153
Rodina	168
Žárlivost	179
Léto.	193
Rozhodnutí	205
Kdo hledá	225
Schody nikam.	239
Miluj mě navždy.	255

*Tuto knihu věnuju Terce Kyselové za její citlivé srdíčko
a ochotu vyslechnout mě, kdykoli potřebuju.
Seděly jsme kdysi před stejnou maturitní komisí
a s úspěchem zodpovídaly všechny maturitní otázky.
Tehdy jsme netušily, že později nám život položí mnohem
těžší otázky a na některé z nich nebudeme znát odpověď.*

AUTORKA

NEČEKANÉ SETKÁNÍ

Vstoupila jsem do místnosti zalité světlem obrovských lustrů. Na mých tmavomodrých taftových šatech s vlečkou měnily odlesky světla odstín barvy při každém kroku, kterým jsem po manželově boku mířila k slavnostně prostřenému stolu.

Na tenhle ples jsem se těšila jako na žádný jiný. Předcházelo mu rušné období pracovních povinností a jejich úspěšné ukončení, důležité pro to, abych mohla do života vpustit velkou změnu.

Kráčela jsem přes obrovský sál s úsměvem na rtech, netušíc, co mě večer čeká. Vnitřní radost ve mně vyvolala tak intenzivní pocit štěstí, jaký jsem dosud nepoznala. Musela jsem ho vědomě tlumit a nasadit příslušný slavnostní výraz, který se hodil právě pro tuhle společenskou událost.

Ne, nebyl to jen slavnostní pocit z dnešního večera, bylo to i tajemství, jehož majiteli jsme byli pouze my dva. Nejradši bych ho vykřičela do celého světa, ale ještě nebyla vhodná doba. Dneska se chci jenom bavit, smát se a tancovat. Dneska jsem tu proto, abych při tanci vířila na parketu. Abych se radovala ze života. A z toho, co přijde. Usmála jsem se na manžela, který mi jemně stiskl ruku, položenou na jeho předloktí.

Blížili jsme se k našemu stolu, kde už postávala většina manželových kolegů s partnerkami. Vnímala jsem zářící světla, veselou vřavu. Šustot drahých látek. Plesové střevíčky, umělecké účesy. Směs zvláštních vůní. Svět elegance a noblesy. A tehdy se to stalo.

Spatřila jsem ho v levém rohu rozlehlé místnosti. Periferním viděním. Až po pár vteřinách jsem si navzdory od-

vrácenému zraku uvědomila, co můj pohled předtím zaregistroval. Nevěřicně jsem otočila hlavu zpátky tím směrem. Určitě se mylím! zvolala jsem v duchu. A vysmála se sama sobě. Co by tady dělal? Zrovna tady a teď – taková hloupá náhoda neexistuje!

Existovala. Potvrdil mi to i stažený žaludek. Byl to on! Marko. Moje energie vždy bezpečně našla jeho energii, kterou ke mně nevědomky vysílal. I z té dálky jsem ji vycítila. Tak jako vycítíte nebezpečí, o němž ještě nic nevíte, ale už na vás číhá.

Na těle mi naskočila husí kůže. Přestože byl ke mně otočený zády, neomylně jsem ho poznala. Ta vysoká postava, široká ramena, způsob držení hlavy. Krátké tmavé vlasy. Pootočil se, profil obličeje mi potvrdil, že je to on. Stál ve skupině diskutujících lidí a pozorně naslouchal muži po svém pravém boku. Mezi nimi však postávala mladá žena ve splývavých zlatých šatech a držela v ruce sklenku, do poloviny naplněnou sektem. Srdce v hrudi se mi zastavilo a z tváře mi zmizel úsměv.

„Jdeme poslední,“ poznamenal můj muž se smíchem. „Všichni už tam jsou.“

V panice jsem se snažila soustředit na to, co mi říká. Kdo všichni?

„Z těch, co s nimi budeme u stolu, znám jenom jeden pár,“ přimhouřila jsem oči. Vlastně mi to bylo úplně jedno. Od této chvíle. Od okamžiku, kdy jsem nečekaně spatřila onoho muže v rohu místnosti.

„A ještě jednoho kolegu, toho, co se právě naklání nad stůl,“ připomněl mi. „Peter, pamatuješ si na něj, ne?“

Přikývla jsem. Pamatovala jsem si ho tak matně, že se to ani nepočítá. Jeho partnerka měla dlouhé krémové šaty s velkou mašlí přes ramena. Účes ve tvaru splývavých loken, končících až těsně nad mašlí, zjemňoval její úzkou tvář.

„Vaším příchodem je náš stůl kompletní,“ pronesl kdo-

si, když jsme konečně došli ke skupince, která na nás čekala. Všichni spolu žertovali, smáli se, měli dobrou náladu, podobně jako před chvílí já.

Netušila jsem, že to pro mě bude takový šok. Myslela jsem si, že ta léta ze mě úplně vymazala všechny city pou-
tající mě k tomu muži, jako to kdysi dokázal zmizík s in-
koustem. Že se z mého nitra ztratilo jeho fluidum do
nenávratna – a najednou zjišťuju, že to není pravda.

„Emko, seznámím tě se svými novými kolegy,“ obrátil se
ke mně manžel. Podíval se na mě a v očích mu zajiskřila
hrdost. Vypadala jsem dobře.

Rychle jsem odvrátila zrak od mužské postavy v rohu
místnosti a vykouzčila na tváři úsměv. Tibora nedávno
v práci přearadovali do nové divize, kterou k nám ze zahraničí
přestěhovala mateřská firma. Tento ples byl dobrou příleži-
tostí k seznámení s nimi.

Litovala jsem, že tu nejsme s původní partou. A že tu
není moje kamarádka Olina. Její muž Oto zase sedí někde
v kamionu a je šťastný, že tu dneska večer nemusí šaškovat
ve smokingu.

„Poslední platí první rundu,“ vítali kolegové Tibora.
Seznamovací rituál proběhl hladce. Kolem dokola roze-
smáté tváře. I ta moje. Nezapamatovala jsem si jediné
jméno.

Nakonec jsme se všichni posadili ke stolu a pomalu se
rozproudila veselá konverzace. Jeden pár u našeho stolu se
určitě seznámil teprve nedávno, vrhali na sebe zamilované
pohledy. Až člověk záviděl. Olina by řekla: „Však ono je to
jednou přejde.“

Na manželech, kteří seděli přímo proti nám, bylo pa-
trné, že se před plesem pohádali. Snažili se to skrývat, ale
neúspěšně. Tvářili se, jako by před plesem vypili litr
octa. Ona měla na sobě nádherné zelené šaty s velkým
výstřihem do V vpředu i vzadu na zádech. Tmavohnědé
vlasy vyčesané do vysokého účesu, po straně zachycené

ozdobnou sponou. Její plesové střevíčky měly tenoučký řemínek vykládaný zelenými kamínky stejné barvy, jako byly šaty.

„Přijijme si na příjemný večer,“ zvedl Peter sklenku na vysoké nožičce. V připraveném přípitku před večerí jsem jen lehce omočila rty. Můj a manželův pohled se setkaly, pod stolem mi stiskl ruku.

Vzpamatuj se! prikazovala jsem si zuřivě. Marko pro tebe už neexistuje!

Moje předplesová duševní pohoda se vypařila. Sotva jsem vnímala zahájení plesu a program, jímž začal. Po celou tu dobu, i během slavnostní večere, jsem se dokázala věnovat pouze svým neuspořádaným myšlenkám.

Zlobila jsem se na sebe, zlobila jsem se na tu nemožnou náhodu, která toho muže přivedla právě dneska sem. Jak jsem se na tenhle večer těšila – a teď jsem místo manžela a lidí okolo sebe vnímala pouze jeho přítomnost.

„Ano, bylo to úžasné,“ přikývla jsem Velké mašli na zhodnocení menuetu profesionálních tanečníků. Nadšeně tleskala a pila už druhé cinzano. Kdyby vypila tři, asi by už křičela „bravo“ na celý sál. Zelený výstřih se zatvářil kysele. To ten ocet. Bylo mi jí líto. Obě jsme měly náladu, která na ples nepatřila.

Tanečníci a manželovi kolegové s partnerkami vstupovali do mého zorného pole, ale já bych se k nim nejradši otočila zády a zrakem vyhledala toho, při pohledu na nějž se mi nedávno rozbušilo srdce. Nikdo z nich mě nezajímal. S nikým z nich jsem neměla zájem si povídat. Mou jedinou touhou bylo rozběhnout se za mužem, který mě ranil tak hluboce jako nikdo jiný v mém životě.

„Dám si minerálku,“ odpověděla jsem na otázku, co budu pít. Rasto, manželův sympatický, usměvavý kolega, který rozjařeně doléval všem u stolu, se hned změnil v zachmuřeného.

„To snad ne!“ zaprotestoval. „Jsme na plesě.“

„No právě,“ přikývla jsem, „při tanci musím udržet rovnováhu.“

„Emko, to nechte na manželovi,“ ukázal lahví na Tibora. „Má v tom praxi.“

„Praxi?“ udiveně jsem sledovala pohyb lahve v jeho ruce. „Jakého druhu?“

Zasmál se a mrkl na Tibora. „Nepochlubil ses doma?“ naklonil se nad stůl.

Tibor to však vůbec nepovažoval za zábavné. Čelo se mu zachmuřilo. „Nemluv hlouposti, Rasto,“ okřikl kolegu. „Radši se snaž, abys toho nevyžil víc na ubrus než do skleniček.“

„I ubrus je jen člověk,“ roztáhl ústa do širokého úsměvu. Očekával od nás, že to zhodnotíme jako velmi vtipné. Ocenili jsme pouze jeho ochotu dolévat nám sklenky.

Bavila jsem se, protože i ostatní se bavili. Tedy, tvářila jsem se tak, ale z vtipů, co se kolem nás sypaly, jsem nebyla schopná zachytit buď začátek, nebo konec, a pointa mi pokaždé unikla. Byla jsem nesoustředěná a úspěšně jsem to maskovala. Myšlenky se mi honily v hlavě, rojily se jako včely a usilovně bzučely jedinou otázkou: Jak to, že se tu dneska objevil Marko?

Jako bych měla oči i na zádech, v mysli se mi vynořila jeho postava a najednou jsem si uvědomila, že žena, která stála po jeho boku, nebyla ta, která tam měla být. Náhle jsem strnula, malá saténová kabelka mi málem vypadla z ruky. Vždyť to nebyla ona! Jak to, že přišel s jinou ženou?! To nebylo fér!

„Teď se platy určitě zvyšovat nebudou,“ slyšela jsem Tiborův hlas. Procitla jsem. Říkal to kolegovi z rozhádaného páru.

„Tvrdil jsi, že budou,“ upřel Zelený výstřih na manžela obviňující pohled.

U stolu jsme zůstali jenom my čtyři, ostatní tančili na parketu.

„Tehdy se o šetření ještě nemluvalo,“ odpověděl jí.

„Neměl jsi měnit zaměstnání,“ rýpal dál Zelený výstřih.

„Ireno, nezačínej s tím zase,“ napomenul ji manžel.

Pohádali se kvůli penězům, pochopila jsem. Je to běžné. Nejčastější hádky jsou kvůli penězům, tvrdí Olina, potom kvůli dětem a pozdním příchodům. Ty můžou souviset s alkoholem anebo se ženami. Je to kolotoč. Když nejsou starosti s dětmi, chybějí peníze. Když děti poslouchají, peníze nestačí. Když děti poslouchají a je i dostatek peněz, řeší se pozdní příchody. Když funguje všechno, jak má, přijdou nemoci. Člověk si nevybere.

Irena upřela mrazivý pohled na svého životního partnera. „Já končím tam, kde začíná naše hypotéka.“

V rozpacích jsem pohlédla na manžela. Tibor zvedl obočí, naše pohledy se setkaly.

„Ale dneska bychom se tu měli bavit, ne?“ vyslovil bodrým tónem ve snaze zlehčit situaci. „Starosti necháme na zítřek.“

„Na zítřek, na příští léta, desetiletí,“ vyštěkla zlostně Irena.

„Ty jsi taky snila o domě!“ sykl vyčítavě její manžel.

„Ale v Bratislavě! Ne na Záhorí!“ zvýšila hlas.

„Viděla jsi přece ceny pozemků!“ naklonil se nad stůl. Seděl vedle nás na druhé straně stolu, proti své manželce. Z očí mu šlehalý hněvivé blesky.

„Mě z Bratislavy nedostaneš!“ Hrozba v jejím hlasu zněla odhodlaně. „Já s koupí toho pozemku nesouhlasím!“

V Tiborově tváři se zračila bezradnost. Vstal. „Myslím, že bychom měli jít všichni raději na parket, co říkáte? Nechte si zkazit ples pozemkem, který můžete koneckonců prodat, a zbavit se tak hypotéky.“

„To těžko,“ zasmála se zlostně Irena. „Nedaleko od něj schválili podnik na zpracování dřeva.“ Vstala a odsunula židli dozadu. Nečekala, až to galantně udělá její manžel. Zuřila.

„Je to dost daleko od našeho pozemku,“ vstal i on.

„Tvého pozemku, Ivane,“ prudce se otočila. Zelený výstřih na zádech byl delší než vpředu a sahál přes celá záda až pod pas, do svůdné prohlubně.

Tibor náhle obešel stůl a postavil se jí do cesty, aby jí zabránil v odchodu. „Smím prosit?“ zeptal se jí.

S překvapením zvedla oči a strnula v pohybu. Pootočila hlavu a podívala se na manžela. Ivan nerozhodným pohybem ruky mávl směrem k Tiborovi. Jeho gesto naznačovalo pochybnost, jestli se kolegovi podaří dostat rozzlobenou ženu na parket.

Irena však jednou rukou uchopila dlouhou sukni zelených šatů a přijala nabízenou paži mého manžela. Vzápětí pomalým krokem odcházeli směrem k parketu. Ještě jsem zachytila výraz v Tiborově pohledu, kterým se ubezpečoval, že jsem pochopila, proč to dělá.

„Neuvěřitelné,“ zavrtěl Ivan hlavou, když jsme osaměli. Nevěděla jsem, jestli tím myslí hádku se svou ženou nebo to, že přijala vyzvání k tanci.

„Hudba a tanec ji trochu rozptýlí,“ snažila jsem se rozjasnit jeho zachmuřenou tvář.

„Ji už nerozptýlí nikdo a nic,“ odmítl moji snahu. „Neměl jsem ten pozemek kupovat, ale chtěl jsem jí udělat radost,“ vysvětloval. Cítila jsem se trochu nepříjemně, vtažená do sporu rozhádaných manželů.

„Takové věci jsou řešitelné, jen potřebujou chladnou hlavu,“ napila jsem se minerálky. A ještě jeden doušek a potom další. On asi neví, že jsou i horší věci, které se už vrátit nedají. Jsou nezvratné.

Nervózním pohybem si upravil motýlka na krku. „Teď bych vás měl vyzvat k tanci já,“ zatvářil se provinile. „Ale přiznám se, že vůbec nemám chuť nakrucovat se na parketu.“

„To nevádí,“ odvětila jsem.

„Jsem nezdvořilý, já vím,“ dopil naráz zbytek koňaku.

„Ale nahore v patře jsou švédské stoly, můžeme jít tam a něco zakousnout.“

Můj jazyk najednou naléhavě prahl po sladké chuti. Takový čokoládový zákusek se šlehačkou! Téměř se mi ztmělo před očima od neovladatelné touhy sníst okamžitě něco sladkého. „To je dobrý nápad,“ souhlasila jsem.

„Omlouvám se za tu nemístnou hádku s manželkou,“ říkal mi cestou po schodech. „Před plesem jsme se strašně pohádali a tohle byly dozvuky.“

Na schodech nás mýjely nádherné róby, doprovázené pánskou společností. Hemžily se kolem mě a udržovaly mě ve střehu, jestli mezi nimi nespatriím právě tu zlatou. S Markem.

„Nejvíc mě mrzí, že se to odehrálo před našimi dvěma dětmi,“ svěřoval se. „Jsou ještě malé, pořád mám před očima ty jejich nešťastné tvářičky, když jsme odcházeli...“

„Už na to nemyslete,“ snažila jsem se přerušit jeho myšlenky na hádku a odvést je jiným směrem. „V každém manželství jsou hádky, to přece víte. Snažte se vychutnat si dnešní večer, vaši manželku zlost časem přejde.“

„Možná to lépe pochopíte, až budete mít děti,“ poznamenal, jako by vůbec nevnímal, co jsem řekla.

„Vidím stůl se zákusky,“ zajásala jsem a zamířila doprava.

„Jděte si vybrat,“ ukázal rukou tím směrem, „já mám chuť na nějaké masové speciality. A ty jsou na opačném konci.“

Zamířil doleva se zvědavým očekáváním v obličeji. Snad mu dobré jídlo zlepší náladu. A jeho ženě tanec s mým manželem.

Moje duše zajásala nad takovým výběrem sladkostí. Štrúdlý, dorty, i šlehačkové zákusky – z každého druhu se něco ocitlo na mém talířku. Nepochybovala jsem o tom, že všechno do sebe nasoukám, jen to nesmím udělat tak rychle, jak bych chtěla. Musím si způsobně ukrajoval dezertní vidličkou a ještě způsobněji žvýkat.

„Dobrou chuť,“ ozvalo se mi za zády. „Je krásné potkat tě po tolika letech.“ Rychle jsem polkla, talířek se zákusky se mi zachvěl v ruce. Zůstala jsem jako přimražená. Otočila jsem se za hlasem. Našel mě!

Nedokázala jsem ze sebe vydat ani hlásku. Vnímala jsem pouze jeho blízkost, v té tlačénici u dlouhého stolu stál tak těsně u mě, že jsme se dotýkali ramen.

„O půlnoci budou losovat tombolu,“ pošeptal mi do ucha. „Počkám na tebe v mezipatře vlevo. Tam, co se dá sedět v křeslech, kolem jsou velké palmy v obrovských květináčích.“

Bože, proč mi to říká? pomyslela jsem si zoufale. Odvrátila jsem tvář od zákusků na talíři a podívala se na něj. „Proč si myslíš, že přijdu?“ hlesla jsem. Už teď jsem věděla, věděla jsem na sto procent, že tam přesně o půlnoci budu.

„Stačí mi pět minut,“ odpověděl. „Pět minut tvého vzácného času.“

Zdá se mi to? Říká to Marko, právě ten Marko, který...

„Už jste si vybrala?“ Moje myšlenky přerušil Ivan s plně naloženým talířem různých specialit. Marka si nevšímal. „Měl jsem chuť na ryby, kdybyste chtěla suši, tak...“

„Děkuju, mně stačí sladkosti,“ otočila jsem se k němu.

Za zády jsem cítila sálavé teplo Markova těla. Jen malý krůček a mohla jsem se k němu přitisknout zezadu. Spojili bychom se jako dva magnety, přitahované vší silou k sobě. Kdybych to udělala, nic by nás už nedokázalo od sebe oddělit.

Zbláznila jsem se? Vzpamatovala jsem se po několika krocích, vzdalujíc se od objektu svého chvilkového pomatení.

„U toho vysokého stolku si to můžeme sníst,“ navrhl mi Ivan.

Zamířili jsme ke stolkům. Jedli jsme pomalu, Ivan mi nadšeně popisoval všechny dobroty, na které měl ještě chuť, ale nevešly se mu na talíř.

Poslouchala jsem ho mlčky, jen na půl ucha. Myšlenkami jsem byla pořád u Marka a v hlavě mi stále dokola zněla jeho slova.

Před očima se mi vynořují obrazy, které se marně snažím odehnat. Hodiny milování, vášně. Rytmicky pérující postel, zvalená tráva, nízká zídka kdesi v Horském parku. Polibky do bezvědomí. Tělem mi probíhá vlna horké touhy.

„Tušil jsem, že vás tu najdu,“ spatřila jsem Tiborovu usmívající se tvář přímo před sebou. Zaplavil mě nepřijemný pocit, jako by mě při něčem nachytil. Přivedl i Irenu, tváře jí ještě hořely ruměncem z tance. Mně ze vzpomínek. „Nevěděl jsem, že je z tebe takový mlsoun,“ jemně mne objal kolem ramen.

„Na co máš chuť?“ oslovil Ivan manželku. „Pojď, pomůžu ti vybrat,“ vzal ji za ruku. Svůj plný talíř nechal bez lítosti na stole. „Mají tady i tvoje oblíbené suši.“

Zdálo se, že tanec přece jen pomohl Ireně zapomenout na hněv. Ochtově se s ním vydala k dlouhým prostřeným stolům s lahůdkami.

Tibor mě přivinul k sobě. „Asi budu každý den běhat do cukrárny,“ usmál se spiklenecky, když viděl můj naložený talíř.

„Dneska zákusky, zítra možná kyselé okurky,“ usmála jsem se. Opatrně jsem si přitáhla lem taftových šatů, aby mi ho Tibor, tulící se ke mně, nepřišlápl. Úkosem jsem sledovala, jestli neuvidím někde nablízku Marka. Ví o mně, že už nejsem sama?

„Zatancujeme si?“ navrhl mi manžel. „Tohle pomalé tempo ti bude vyhovovat,“ stiskl mi ruku.

Hudbu nechávám vždycky pronikat svým tělem, proudí mi v žilách a do krve vyplavuje endorfiny. Teď se s nimi mísí i moje vzpomínky na jiný tanec s jiným mužem.

Vznášela jsem se po parketu v odlesku světél a přesně jsem věděla, jak jsem se dneska večer měla cítit. Lehounce a bezstarostně. Přítomnost muže z mé minulosti na tomto

plese však způsobila, že se minulost ke mně vrátila právě ve chvíli, kdy jsem to nejméně čekala.

Škoda že tu není Olina, pomyslela jsem si. Tak bych potřebovala s ní tuhle situaci probrat!

Dobře že tu není Olina, opravila jsem se vzápětí. Víím určitě, že by mě za Markem nepustila. A já za ním půjdu.

Dnes víím, že jsem neměla pravdu. Nebylo dobře, že tam Olina nebyla.

O půlnoci hudba ztichla a vše bylo připravené na losování tomboly. Stažený žaludek mě tlačil, jako by se v něm všechny zákusky, co jsem snědla, proměnily v těžké závaží. V krku mi vyschlo.

„Jdu na toaletu,“ pošeptala jsem Tíborovi do ucha.

Rozložil lístky s čísly po stole. „Právě jdou losovat tombolu,“ připomněl mi.

„Ty to tu zvládneš,“ vstala jsem. Rukou jsem jemně uchopila dlouhou sukni svých šatů a velkým obloukem jsem přehodila vlečku dozadu. Ani jsem se neohlédla a zamířila jsem rovnou k východu. Potom do prvního patra.

Zrovna začalo losování. Na schodech jsem potkala jenom pár lidí spěchajících do sálu, nedočkavých, doufajících ve výhru mikrovlnky nebo jiné nepotřebné ceny. Uvědomila jsem si, že vhodnější dobu ani nemohl vybrat. Losování se chtěli zúčastnit všichni. Kromě nás dvou.

Měla jsem ráda to šimrání v žaludku z očekávání, že v tombole něco vyhraje. Tentokrát mi však byly všechny ceny ukradené. Stoupala jsem pomalu po širokém mramorovém schodišti, zvedajíc si oběma rukama dlouhou sukni, a netušila, co mě tam nahoře čeká. Proč se chce Marko se mnou setkat? Jen proto, že mě neviděl několik let?

Modrý plyš, natažený uprostřed schodiště, tlumil moje kroky.

A proč jdu já za ním? Kladla jsem si řadu otázek, co schod, to otázka. Měla jsem jednoduše odmítnout. Ve svém životě nechci nic měnit. Nic, co se týká Marka.

Vystoupila jsem na poslední schod a uviděla pohodlná křesla a velké palmy v obrovských květináčích. Nejdřív jsem si myslela, že jsem tam sama, potom jsem ho spatřila.

Stál v přítmí za jednou z palem, s rukama v kapsách, s očima upřenýma ven. Velkými skly padala do prostoru k nám temná obloha, splývající v pozadí s tmavými budo-vami.

Když zaslechl tichý klapot mých podpatků, pootočil hlavu a vykročil mi v ústrety. Vzal mě za ruce a sevřel je ve svých dlaních.

Podívala jsem se mu přímo do tváře a očima se vpíjela do jeho očí, do pohledu, co mě celou propaloval. Vnímala jsem to zázračné světlo, které mě v minulosti přitahovalo jako vábnička. Přesně jsem věděla, jaké by to bylo, kdyby mě objaly jeho pevné paže, kdyby mě přivinul k sobě, kdyby mi vtiskl do jamky na krku pouze jemný polibek...

Věděla jsem naprosto přesně, jak by mi bylo krásně, kdyby to udělal. Pocit bezmocnosti nad tím, že se to už nikdy nestane, mnou zoufale prolétl jako blesk. Na okrajích rtů jsem ucítila jemné trnutí. Moje ústa toužila spojit se s jeho. Znovu, po tolika letech, mi stejný blesk rozťal srdce vedví. Proč jsem si myslela, že se to už dávno zahojilo?

Pohledem přešel po mé postavě. „Vypadáš nádherně,“ vyslovil pomalu.

Temné světlo v jeho očích zajiskřilo obdivem. Smutným obdivem. Vzpomněl si na to, jak jsme se spolu milovali?

Vyprostila jsem ruce z jeho dlaní. „Jsem vdaná,“ ozvala jsem se, „ale to už jistě víš.“

Přikývl. „Vím.“ Výraz v jeho tváři neukázal žádnou emoci.

„To je tedy náhoda, že jsi dneska tady,“ poznamenala

jsem tiše. Myslela jsem, že něco řekne, ale jen mlčky přikývl.

„Kde máš Silvii?“ vyhrkla jsem. „Jak to, že jsi tu s jinou? Kde jsi ji nechal?“

Blýskl po mně pohledem. Jeho tvář se stáhla do kamen-
né masky.

„Snad mi nechceš říct, že ses s ní rozešel,“ naléhala jsem třesoucím se hlasem, když mi neodpověděl. „Proč jsi se chtěl se mnou setkat?“ neúprosně jsem žádala odpovědi.

On však pouze mlčky stál s rukou v kapse drahého ob-
leku.

Najednou jsem měla chuť rozběhnout se k němu a vy-
škrábat mu oči, bušit pěstmi do té jeho neproniknutelné
tváře. Proč mi neodpovídá?

„Kde je Silvie?“ zopakovala jsem otázku.

mlčel. Stál tam jako tmavý kamenný sloup. „Doufám,
že jsi šťastná,“ ozval se nakonec. Spodní tón v jeho hlasu
jsem neznala. Byl mi cizí. Opět mě vzal za ruku a jemně ji
stiskl. Nechápal jsem, co se děje. „Moc jsem tě chtěl vidět.
Ani netušíš, jak moc.“

„S kým jsi tady?“ přistoupila jsem blíž k němu. Ruku
jsem neodtáhla. Teplo jeho dlaně mi bylo důvěrně známé.
Nic na světě nebylo přirozenější než dotyky našich rukou.
Léta odloučení náhle mezi námi přestala existovat.

Chtěla jsem mu lépe vidět do obličeje, chtěla jsem zjis-
tit, co znamená jeho ignorování mých otázek. „Kdo je ta
žena? Nemyslíš, že mám právo to vědět?“ vmetla jsem mu
výčitku přímo do tváře.

„Máš,“ odpověděl, ale to bylo všechno.

„Tak mi to pověz!“ skoro jsem dupla nohou.

„Nikdo zajímavý,“ zavrtěl hlavou.

„Pro mě, nebo pro tebe?“

„Pro nás oba.“

„Tak proč je tu s tebou místo Silvie?“ vyhrkla jsem hla-
sitěji.

Na okamžik se zahleděl do temné oblohy za velkými okny. Tvář měl otočenou doprava, z profilu v přítomí jsem nebyla schopná nic vyčíst. Jak dobře jsem znala ten profil! Vysoké čelo, výrazný nos, pevná brada. Souměrné lícní kosti, semknuté rty. Když se při pohledu na mě roztáhly do úsměvu, byla jsem schopná jít za ním na kraj světa. Kdyby jsem ho často zkoumavě pozorovala, sedíc na posteli nebo v křesle, a snažila se z toho výrazu vyčíst, na čem jsem. „Zůstala v Belgii?“ položila jsem další otázku.

Stále mlčel. Jeho mlčení ve mně vyvolalo hněv. Proč mě sem volal, když na moje otázky neodpovídá? Chtěl se mnou vůbec mluvit?

Pustila jsem jeho dlaň a oběma rukama jsem uchopila sukni. „Odcházím,“ prudce jsem se obrátila a vykročila pryč.

„Počkej!“ zavolal náhle za mnou. Otočila jsem se za jeho hlasem. „Pověz mi, jestli jsi teď šťastná,“ zeptal se tiše. Nevěřicně jsem se na něj podívala. Jakou hru to tu se mnou hraje?

„Jenom tohle jsi chtěl vědět?“ podivila jsem se. A najednou jsem měla strašnou chuť vrátit mu všechna někdejší příkoří a proplakané noci. „Ano, představ si, jsem šťastná!“ vydechla jsem. Narovнала jsem se, zvedla hlavu a hleděla přímo na něj, abych viděla, jak moje slova zapůsobí. „Čekám dítě,“ pronesla jsem pomalu pevným hlasem. „Bude to syn.“

A je to venku! Paradoxně se on tu zprávu dověděl mezi prvními. Neznala jsem ještě pohlaví dítěte, ale byla jsem přesvědčená, že ve mně roste chlapec, maličký mužský, který mi zacelí všechny rány, utržené v životě.

Byla to chyba. Strašná chyba, tehdy jsem to však vůbec netušila.

Měla jsem mlčet. S manželem jsme se chystali oznámit to ostatním až za měsíc. Věděla to jenom Olina a můj bratr. A já to tu najednou vyhrknu před tímhle mužem,

který si nezaslouží ani to, abych se tu s ním takhle potajmu setkala.

Temné světlo v jeho zraku ještě víc potemnělo. Po tváři mu přeběhl šedivý stín a usadil se do kamenného výrazu. Viděla jsem, jak zatnul zuby, až mu zbělely čelisti. Tehdy jsem si myslela, že znám důvod, ale nebyla to pravda. Kdybych věděla jen zlomek toho, co později, mlčela bych. Já jsem však nic nevěděla.

„Gratuluju,“ procedil skrz zuby. Potom se mi podíval přímo do tváře. „Dávej na sebe pozor,“ řekl něžně. I v očích měl něhu. „Buď šťastná, šťastná tak, jak si představuješ. Zasloužíš si to, opravdu.“

Přistoupil ke mně a objal mě. Překvapení z jeho gesta mě paralyzovalo. Nebránila jsem se.

„Odpusť mi,“ řekl tiše. „Navzdory tomu, co jsem kdysi udělal, jsem miloval jen tebe. Ale tys to vždycky věděla – na rozdíl ode mě.“

Na krátkou chvíli mi sevřel obličej v dlaních, jemně mi palcem pohladil tváře, potom se otočil a vzápětí dlouhými kroky zamířil pryč. Sledovala jsem jeho vzdalující se postavu překvapeným pohledem a měla jsem sto chutí rozběhnout se za ním. Chtěla jsem ho obejmout, přestože na mě v sále čekal muž, za nějž jsem byla vdaná. Přestože s tím mužem čekám dítě.

Co mi v té chvíli bránilo říct mu, že na něj budu s láskou myslet do konce života? Nemůžu ho nenávidět. Bude mít v mém srdci místo už navždycky.

Měla jsem to udělat. Dnes vím, že ten večer jsem se dopustila řady chyb, ale tahle byla největší.

Měla jsem se rozběhnout za ním. Nikdy neodkládejte chvíli, kdy máte možnost někomu říct, jak ho milujete. Anebo jak moc pro vás znamená. Ten okamžik se už nemusí nikdy vrátit.

ŽLUTÉ SVĚTLO

„Proboha, to jsem se lekla!“ vyhrkla jsem polekaně. Posadila jsem se na posteli a zahleděla se na stojací lampu se žlutým látkovým stínidlem v hlavách lůžka. V té chvíli ve mně žaludek udělal kotrmelec. Utíkala jsem na záchod. Tyhle těhotenské nevolnosti prý pominou po třech měsících. Ještě mi zbývají tři týdny.

V koupelně jsem se rychle osprchovala, vyčistila si zuby a opět vklouzla do čistého pyžama. Vrátila jsem se, úplně vyčerpaná, do ložnice.

Tibor ležel na zádech, s hlavou podepřenou dvěma polštáři. V tom jsme se zásadně lišili, já jsem nejraději spávala na rovném, můj polštář se dal nazvat polštářem jen s přimhouřením jednoho oka.

„Řádně jsi včera přebrala,“ poznamenal s úšklebkem, „neměla jsi tolik pít.“

Prudce jsem z něho strhla přikrývku. „To teď mluvíš o sobě?“ tvářila jsem se rozzlobeně. „Během tomboly jsi toho vypil pořádné množství,“ zněl vyčítavě můj hlas.

Tibor se natáhl pro přikrývku, opět se zakryl a přitáhl mě k sobě. „Neměla jsi být tak dlouho pryč,“ vrátil mi výčitku. „Losování bylo dlouhé a nudné.“

„Dokud jsi nevyhrál tuhle nemožnou lampu,“ ukázala jsem prstem na ni, jako by lampu mohla za to, že se ocitla v našem bytě.

„Zrovna jsem tě chtěl jít hledat,“ Tibor upřeně hleděl na lampu, „když vytáhli naše číslo. A potom jsme museli oslavit takový úspěch v tombole!“

„No jo, ten tvůj zpěv v taxíku, s lampou v náručí...,“ připomněla jsem mu včerejší odchod z plesu. Horko těžko jsme lampu nacpali do taxíku, několik zoufalých ne-

úspěšných pokusů nám málem zabránilo dostat se domů.

„Hlavně že ses smála na celé kolo,“ políbil mě na čelo. „A kdes byla tak dlouho při té tombole? Báł jsem se, jestli se ti na toaletě neudělalo špatně.“

Žaludek se mi sevřel z nepříjemného pocitu. Tibor se o mě báł, zatímco já ho oklamala a setkala se s Markem.

Zahleděla jsem se na lampu se žlutým stínidlem lemovaným kolem dokola proužkem z jemných štrápců. Ve slunečním světle se hedvábně leskly a odrážely žlutý odstín do prostoru. Působilo to vesele a optimisticky, jako by si v pokoji s námi ustlalo slunce. „V té dlouhé róbě není jednoduché jít na toaletu,“ vymluvila jsem se. Uvědomila jsem si, že tahle lampa zabránila tomu, aby mě Tibor našel v rozhovoru s Markem. Anebo v jeho objetí. „Kam ji dáme?“ smířlivě jsem se na ni podívala. Takováhle lampa by se hodila spíš do bytu zařazeného starožitným nábytkem.

Co mi jen ta lampa připomíná...? Kde už jsem podobnou spatřila...?

„Škoda žes mě neviděla, jak jsem ji nesl přes celý sál a všichni se škodolibě ušklíbali,“ jemně mi stiskl rameno. Pomyslela jsem si, že možná právě tehdy jsem se ocitla v Markově objetí.

„Všichni ne,“ ozvala jsem se. „Irena jí byla nadšená. Celá se rozplývala, že by se jí právě taková hodila do obývacího.“

„No vidíš, jestli se ti ta lampa nelíbí, můžeme ji darovat Ireně,“ navrhl Tibor.

Všechno se ve mně vzbouřilo. Tedy kromě žaludku, ten už to měl dneska ráno za sebou. „Tak to tedy ne!“ zvolala jsem pobouřeně. „Nevím, proč bychom ji měli dávat právě Ireně! Můžeme ji dát matce, anebo Olině.“ Ireně ji nedám, ani kdybych si tu lampu měla postavit do vany nebo zavěsit nad ledničku.

„A problém lampy máme vyřešený,“ zasmál se Tibor.

Přivinul mě těsněji k sobě. „Je tu ještě jeden problém k řešení, než se půjdeme nasnídat.“

Vzal moji ruku a zasunul ji pod přikrývku.

Můj těžký povzdech se ozval jen v mých představách. Nechtěla jsem mu vysvětlovat, že zrovna teď, krátce po objímání záchodové mísy, nemám na milování ani pomýšlení. Musím se přemoct. Teď moje hormony stávkují a zablokovaly mi chuť na sex. Po čase to pomine. Později se všechno vrátí do starých kolejí a já budu opět normální manželka. S chutí na ranní milování.

A tehdy jsem si vzpomněla. Podobnou lampu měla v bytě Markova babička. Žena, která mě nesnášela stejně jako červy v mouce.

* * *

„Jak bylo?“ V bratrově hlasu v telefonu zazněl kdesi v pozadí hlubší tón. Hned jsem věděla, co bude následovat.

„Docela dobře,“ odvětila jsem. „Chceš jít na hřbitov?“

„A chce se ti?“ zeptal se místo odpovědi.

Právě jsem snídala kávu, hodiny už ukazovaly poledne. Dneska budeme mít pozdní oběd, ale po tom plesu jsme vstávali mnohem později než jindy.

Nejradši bych si znovu lehla a odpočívala, bratrovi jsem však nikdy neodmítla, když mě potřeboval.

„Předtím se zastavíme u mámy,“ navrhla jsem. „Slíbila jsem jí, že k ní v týdnu přijdu. Nevyšlo mi to.“

„Já jsem u ní byl ve středu,“ odpověděl, „ale jestli chceš, můžeme k ní na chvilku zajít.“ Chvilí bylo ticho. „Pokud chceš mít zkaženou neděli,“ dodal.

Vzdychla jsem si. Podívala jsem se kuchyňským oknem ven. Za sklem poletovaly sněhové vločky.

„Začíná sněžit,“ ozvala jsem se. Potom jsem si uvědomila, že je konec ledna. Už mi je jasné, proč mi bratr zavolal.

„Jdu s Braňem k mámě,“ nakoukla jsem do pracovny. Třetí místnost v našem bytě sloužila zatím jako pracovna. Zanedlouho ji předěláme na dětský pokoj. Pracovní stůl tam však zůstane, jenom ho přemístíme do kouta.

Tibor seděl u počítače a něco v něm se zaujetím studoval. „Dobře,“ zamumlal nepřítomně.

„Oběd máš v mikrovlnce,“ upozornila jsem ho. „Uděla jsem řízký s bramborami.“

„Uhm,“ zamumlal opět. Když jsem se však odlepila od zárubně, zvedl zrak od počítače. „A nezapomeň, kde bydlíš. Do Petržalky se jede přes některý z mostů, je nutné přejet Dunaj.“

„Poveze mě Branko, ty vtipálku,“ zamávala jsem mu na rozloučenou.

„Jsem ti vděčný, že jsi mě z té návštěvy vynechala,“ zavolal ještě za mnou.

Vyšla jsem ven, oblečená do teplé bundy s kapucou. Na nohou jsem měla vysoké kozačky s kožešinkou, nezapomněla jsem ani na šálu a rukavice. Nesmím nastydnout, v prvním trimestru je pro dítě nebezpečné brát jakékoli léky.

Sněžení zhoustlo. Sněhové vločky se roztančily divočeji, jako by právě dnes zahájily plesovou sezonu.

Nasedla jsem k bratrovi do auta. Na zadním sedadle jsem spatřila tašku s minerálkami.

„Myslíš si, že to máma ocení?“ zeptala jsem se ho.

Podíval se dozadu a pokrčil rameny. „Ať nemusí vláčet těžké věci z obchodu.“

„Minule jsem jí přinesla dva meruňkové kompoty,“ poznamenala jsem, „a volala mi, že musely být zkažené, protože jí nechutnaly.“

Bylo nám jasné, co nás za chvíli čeká. Prohodili jsme pár vět o Kubovi, bratrově patnáctiletém synovi, než jsme dojeli do Vrakuně. Ani jeden z výtahů nefungoval, naštěstí máma bydlí ve druhém patře.

Zazvonila jsem a Braňo současně odemkl dveře vlastním klíčem.

Mámu jsme našli v kuchyni, zrovna myla nádobí. Na stole měla kupu časopisů. Na židli pár reklamních letáků. Toho starého stolu a otlučených židlí se nedokázala dodnes vzdát. Pamatovaly ještě časy, kdy s námi jídával otec. Kdy jsme byli kompletní rodina. Dávno.

Z hrnce na sporáku se kouřilo, i místnost byla plná páry. Odsávač samozřejmě nezapnula, protože je to zbytečné. Když s námi ještě bydlel otec, odsávač jsme neměli.

Oba jsme se s mámou přivítali, marně jsme však na její tváři hledali radost z našeho příchodu.

„Já tu můžu klidně umřít, a nikdo se o tom nedozví,“ obrátila se k nám s výčitkou na uvítanou. Zastavila vodu a mokré ruce si utřela do utěrky. „Jednou mě tu najdou celou shnilou, jako tu ženu, co ji minule ukazovali ve zprávách,“ zamračeně na nás pohlédla. Rezignovaně jsem se opřela o zárubeň.

„Nepřeháněj, mami,“ namítl Braňo mírně, „vždyť jsem tu byl ve středu.“

Máma okamžitě vyrazila do útoku. „No právě!“ zvolala. „Včera mi bylo špatně od srdce, těžko se mi dýchalo!“ Položila si ruku na hrud' a napodobila ztížené dýchání. Ná-zorná ukázka.

„Vypila jsi včera vůbec nějaké tekutiny?“ zeptal se bratr. „A dneska? Kolik jsi toho od rána vypila?“

„Ty umíš člověka jenom kritizovat!“ zatvářila se dotčeně. „Když hodně piju, musím chodit často na záchod.“

„Ale záchod ti funguje, ne?“ ozvala jsem se.

„Každé spláchnutí stojí spoustu peněz,“ upozornila mě. Stará písnička, pořád dokola. A zase má v bytě zimu. Přis-krtila radiátory, určitě budou úplně studené.

„Přinesl jsem ti minerálky,“ ukázal Braňo na tašku po-stavenou u stolu na zemi. „Abys nemusela vláčet těžké věci z obchodu.“

Máma upřela pohled na plastové lahve. „Ty nejsou dobré, obsahují moc soli,“ prohlásila, třebaže je ani nevybalila.

Braňo se sehnul a vytáhl z tašky jednu lahev. Zvedl ji do výšky máminých očí.

„Schválně jsem vybíral se sníženým obsahem sodíku,“ ukázal na etiketu, „a zároveň se zvýšeným obsahem hořčíku.“

Máma se nedůvěřivě zahleděla na vypsané složení. „Stejně to nedokážu přečíst, je to drobným písmem,“ mávla rukou. „A hořčík mi nedělá dobře. Je mi potom těžko od žaludku.“

Obdivovala jsem bratrův klid. Jeho schopnost zvládat máminy nálady. Zнала jsem však důvod.

Na tváři se mu nepohnul ani sval. „Dobře, vezmu ty minerálky domů,“ řekl klidně a sehnul se k tašce na zemi. Oba jsme věděli, že tohle zabere.

„Co bys je bral domů, když už jsi je jednou přinesl,“ vyhrkla máma. „Nech to.“ Můj a Braňův pohled se setkaly. Byla to její hra. Z naší strany byly k jejímu zvládnutí zapotřebí pouze pevné nervy. A vzpomínky. Ty nám pokaždé bezpečně zabránily zareagovat výbušně nebo uraženě. Pociť viny. Ten hlodavý, hnusný pocit viny.

Pozorovala jsem mámu, jak vytáhla první minerálku z tašky a postavila ji do úzkého prostoru mezi špajzem a kuchyňskou linkou. Braňo ji však jemně odstrčil a minerálky vyndal z tašky sám.

Hleděla na svého syna se rty semknutými do tenké čáry, bez úsměvu, mezi obočím se jí objevila hluboká vráska nespokojenosti. Šedivé vlasy jí kolem hlavy vytvářely svatozář, pořád ještě byly dost husté na to, aby dokázaly udržet pěkný účes. Doufala jsem, že v jejím věku díky zděděným genům budou i moje vlasy stále mou ozdobou a bude ze mě hezká starší dáma, udržovaná a příjemná. Nezatrpklá. Neobviňující.

„Mami, mám pro tebe novinu,“ ozvala jsem se, když se poslední lahev z tašky připojila k ostatním. Máma se shýbla a lahve přeskupila. Narovнала se a trochu se zaklonila, aby si protáhla bolavá záda. Nedůvěřivě se na mě podívala. „Jsem těhotná, začínám třetí měsíc. Koncem srpna,“ široce jsem se usmála, „se má děťátko narodit.“

V máminých modrých očích se mihla jiskřička. Semknuté rty naznačily úsměv.

„Už jsem ani nedoufala,“ vydechla si. Záblesk v jejích očích potemněl. Víím, na co si vzpomněla. „Stejně máš v životě velké štěstí, holka,“ přikovala mě pohledem. Její poznámka mě bodla přímo do srdce. Kousla jsem se do rtů. „Sama uznáváš, že mám pravdu,“ zdůraznila, když si všimla, jak se mě to dotklo. „Můžeš být ráda, že to takhle dopadlo.“

Braňo zareagoval okamžitě. Jeho hlas měl tvrdost ocele. „To je nefér, mami!“ jemně mě objal kolem ramen a odtáhl mě ode dveří.

„Máš v životě víc štěstí než rozumu,“ opakovala máma. „Já jsem v životě štěstí neměla.“

Zase se rozehrál starý scénář výčitek. Nemělo smysl na ně reagovat.

„Tak abychom už šli,“ Braňo zamířil do malé předsíně.

Mámin jednopokojový byt měl jednu velkou místnost, ale předsín byla miniaturní. S bratrem jsme se do ní hravě vešli a pohodlně se obuli, ale kdybych se tam ocitla s mámou sama, asi bych se udusila.

„No, nemusíte přece hned utíkat,“ zastavila se máma na prahu. „Uvařila jsem guláš, myslela jsem, že se najíte.“

„Už jsme obědvali, děkujeme,“ odpověděl bratr i za mě.

„Nemusíš se hned urážet,“ obrátila se máma na mě. „Chodím po bytě jako tělo bez duše. Vždyť je konec ledna! Co vy víte, co si člověk vytrpí! Nemáte tušení, jak se cítím, jak mi je neustále do pláče. Vám dvěma to určitě nemusím připomínat, že?“